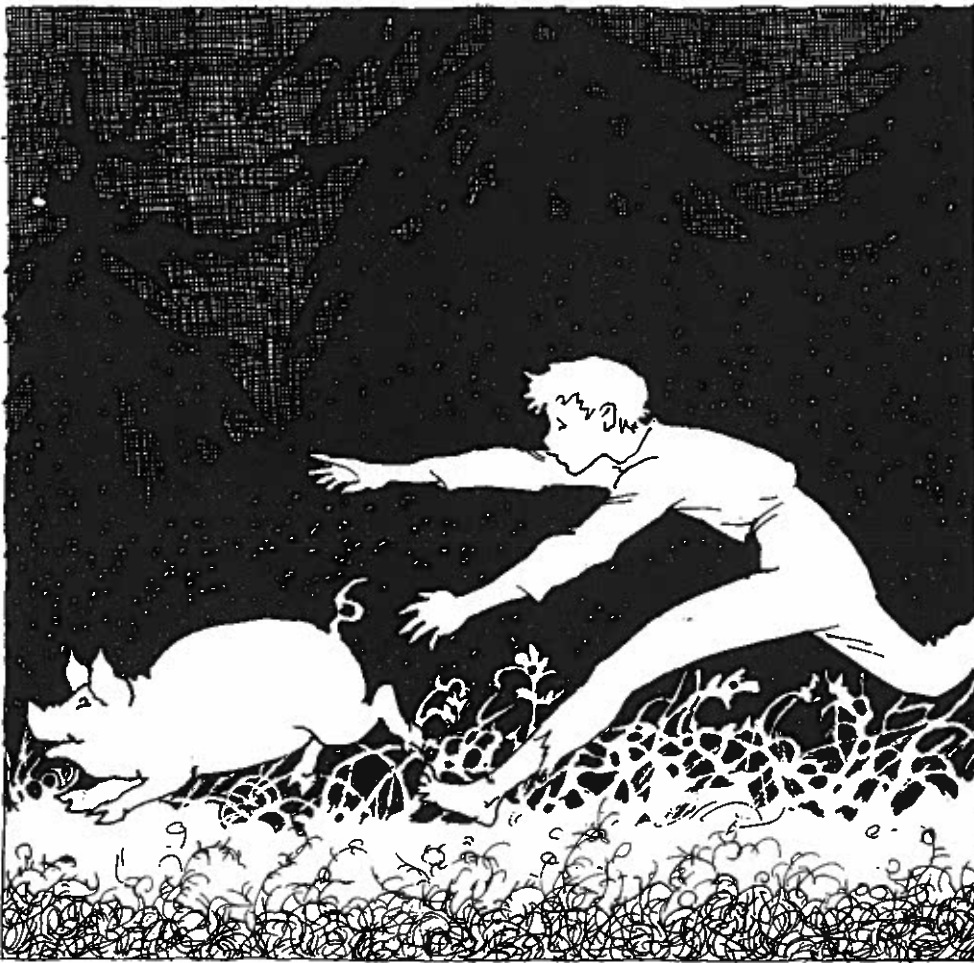

PILVENUKKO

RUDOLF KOIVU

Kun mökinpoika aikaisena kesäamuna meni antamaan porsaalleen ruokaa, tapahtui niin, että porsas jollakin ihmeellisellä tavalla riistäytyi aitauksesta ja livisti metsään. Poika perässä. Olikin jo saamaisil-

Porsas riistäytyi aitauksesta ja livisti metsään. Poika perässä.

laan sen kiinni, kun kompastui johonkin. Se oli kuusen käpy, kun poika tarkemmin sitä vilkaisi. Mutta millainen käpy! Suuri, pojan pään kokoinen ja pinnaltaan kiiltävän kaunis. Pojalta unohtui kokonaan porsaanajo, hän oli saanut kumman halun istuttaa kävyn heti tuoreeseen multa. Niinpä juoksikin hän oikopäätä kotipihalle, kaivoi kuopan ja peitti kävyn siihen huolellisesti. Hänen vielä tasoitellessaan multaa työntyi jo kuusentaimi ulos

mullasta ja kasvaa hurasti silmänräpäyksessä tavallisen korpikuusen kokoiseksi. Poika oli jäänyt kuusen latvaan oksalle istumaan ja nyt, kuusen yhä kasvaessa jatkoi huimaa työntymistään kohti korkeutta. Poika näki kotimökkinsä jäävän kauaksi alleen ja muisti porsaansaakin. Siellä alhaalla, metsässä jossakin, sekin nyt juoksenteli. Kuusi työntyi yhä korkeammalle, mutta sitten tuli pilvi vastaan. Kuusi iski latvansa pilvenpohjaan niin, että pilvi tärähti. Siihen kuusen kasvukin pysähtyi. Pilvenukko kömpi pilven sisästä esiin.

— Kuka täällä pilveäni tärisyttelee? pilvenukko kysyi vihaisesti.

- Kuka täällä pilveäni tärisyttelee? kysyi se.
— Miksi tulit pilvinesi eteen, etkä anna kuuseni kasvaa, sanoi kuusen latvassa istuva poika.
— Mitäs kasvatit kuusesi pilveni kohdalle —
Pojan väitellessä Pilvenukon kanssa yläilmoissa juoksi alhaalla maassa pienoinen orava kuusen ohi.
— Voi, miten pitkä kuusi! ihmetteli se. — Onpa totisesti pitkä! Tuonpa

minä nakerrankin poikki.

Orava ryhtyi nakertamaan, ja kun sen hampaat olivat hyvin terävät, niin pianhan se saikin puun poikki nakerrettua. Hirmuryskeellä kaatui kuusi ja kaatuessaan sinkautti latvastaan pojan ja Pilvenukon kauas keskelle kirkasta salolampea.

Poika osasi hyvin uida, mutta Pilvenukko hätääntyi.

– Kuulehan poika, sanoi se. – Kun nyt jouduttiin samaan leikkiin, niin eiköhän olla ystäviä?

– Ollaan vaan, myöntyi poika.

*Ukko istahti pojan
päälle, ja poika ui
rantaan.*

– Minä niin pelkään vettä, jatkoi ukko. – En kestä ollenkaan koko ainetta, vaan hajoan olemattomiin, jos siihen joudun.

– No, kiipeä sitten päälle, pianhan minä tästä rantaan uin.

Ukko istahti pojan päälle, ja poika ui rantaan.

Rannasta johti polku korpeen ja tätä polkua läksivät taivaltamaan poika ja Pilvenukko. Hetken kuljettuaan he kuulivat hätähuutoja ja vinkumista metsästä.

— Kukahan siellä lie hätään joutunut? tuumi Pilvenukko.
— Tuon vinkumisen kyllä tunnen, sanoi poika. — Sehän on Nassuposuni suloinen ääni. Possuparkani lienee pinteessä. Juostaan auttamaan.
He läksivät painaltamaan ääntä kohti ja kohta saivatkin näkyviinsä kumman kulkueen.
Ruma, musta mies, paljastettu miekka kädessä raahasi pientä kirkuvaa kruunupäistä tyttöä, ja porsas kipitti vinkuen perässä. Porsas oli

Ruma musta mies raahaa pientä, kirkuvaa, kruunupäistä tyttöä.

rautaketjulla kahlehdittu kaulastaan miehen vyöhön. Poika tunsi porsaan heti omaksi Nassukseen.
— Mihin sinä porsastani ja tyttöä raahaat, kysyi poika.
— Mitä se sinuun kuuluu, tiuskasi mies. — Etkö tiedä, että olen kuuluisa ryöväri Korven Hirmu. Porsaan vien luolaani, syödäkseni sen suuhuni, mutta tästä ryöstämästäni kuninkaantytöstä vaadin kuninkaalta, hänen isältään suuret lunnaat.

— Parasta lienee, että jätät lunnaiden vaatimisen sikseen ja luovutat tytön ja porsaan meille hyvällä, sanoi Pilvenukko.

— En hyvällä enkä pahalla, karjasi mies ja sivalsi terävällä miekallaan Pilvenukkoa. Mutta eipä miekka pystynyt ukkoa vahingoittamaan, suhahti vain ukon läpi, ja ukko jäi yhtä vahingoittumattomaksi kuin ennenkin.

— Vai panetko vielä vastaan, tuumi ukko ja painautui tiukasti sumupilvenä mustan miehen ympärille. Mies jäi kuin pussiin pilven

Isä kuningas oli ilosta suunniltaan, kun sai tyttäensä takaisin.

sisään, ei nähnyt mitään, riuhtoi ja repi, mutta ei saanut itseään irroitetuksi pilvestä. Siinä riehussa tuli päästäneeksi kuninkaan-tyttärenkin käsistään, ja tämä heti juoksi turvallisen matkan päähän miehestä. Poika näperteli ketjunpään irti miehen vyöstä, ja niin oli porsaskin vapaa.

— Saatele nyt tyttö kotiinsa, kuninkaan luo, sanoi Pilvenukko pojalle.

— Minä kyllä hoitelen tämän ryöväri-sankarin. Kiitokset vain

hauskasta seikkailusta ja hyvää jatkoa.

— Kiitokset itsellesi, ukko hyvä, sanoi poika ja läksi taluttamaan tyttöä ja porsasta kohti kuninkaanlinnaa.

Arvaahan sen, millä riemulla matkalaiset otettiin linnassa vastaan. Isä kuningas oli ilosta suunniltaan, kun sai tyttönsä takaisin. Poikaa kestitettiin kaiken maailman herkulla, ja sai kullat ja hopeat kotinvietäväkseen, kun porsaineen kotimökilleen palasi.